

[Erik Holst.]

klart frem for os, hvad det var, regeringen var modstander af, for det var der flere af indlejerne her i dag der åbenbart havde lidt svært ved at få styr på. Man var modstander af at opgive vetoretten. Man var modstander af det militære samarbejde. Og de forudsætninger, der lå til grund for Danmarks medlemskab af EF i sin tid, er forudsætninger, der stadig væk gælder i dag. Det er stadig væk i Danmarks interesse, at det europæiske samarbejde om løsning af vigtige fællesproblemer styrkes så meget som overhovedet muligt, og det tør jo nok siges at være en klar stillingtagen til vore væsentligste problemer, formuleret af hr. Guldberg, nemlig arbejdsløsheden og inflationen.

Jeg skal derfor med udgangspunkt i denne meget klare vurdering og denne klare tilkendegivelse fra regeringens side sige, at socialdemokratiet ikke mener, at der er grund til at stemme for hr. Maigaards dagsordensforslag. Jeg kan sige, at vi finder, det er unødvendigt at pille enkelte punkter ud fra en rapport, der er en rapport og ikke engang et forslag, og dermed give både fortolkningsmuligheder og måske forvriddninger i vurderingen af disse enkelte punkter i forhold til andre punkter, når det af statsministeren så klart er tilkendegivet, hvad det er, regeringen holder fast ved, og hvad det er, regeringen tager afstand fra. Jeg skal derfor anbefale, at man stemmer imod hr. Maigaards dagsordensforslag.

**Jørgen Junior (FP):**

Hr. Ole Olsens omsorg for fremskridtspartiet er rørende. Naturligvis er partiet en bred folkebevægelse, som indeholder folk, som kan være blevet berørt af den efter min opfattelse billige chokpropaganda, som især SF betjener sig af.

Jeg skal da om det helt konkrete punkt, som hr. Ole Olsen nævnte, nemlig regionalpolitikken, gentage, hvad jeg sagde tidligere i dag, at vi ingen sympati nærer herfor, men vi er så realpolitiske, at en vis form for afdæmpet hensyntagen kan være rimelig. Lettere kan det vel ikke siges.

Lad mig gøre det helt klart, at fremskridtspartiet vil arbejde for, at det samarbejde, der finder sted inden for Europa, foregår på en så sparsommelig og fornuftig

måde som muligt. Og i det direkte valgte europæiske Parlament, der bliver resultatet om nogle år, vil vi gøre, hvad vi kan, for at det offentlige overforbrug ikke bliver i stil med det danske offentlige overforbrug.

Vi vil altså med andre ord arbejde for at fremme de tanker, som vi går ind for herhjemme. Hvis vi ikke så med positiv sans på hr. Tindemans' rapport, ville vi jo ganske enkelt ikke være realpolitikere. Der er kommet en rapport, som der er taget stilling til fra partiets side på en mængde punkter. Der er mange af punkterne, vi har måttet sige fra over for. Der er andre punkter, vi er kritiske over for, men vi vil sandelig ikke være i den grad negative at have en så sørgmodig indstilling som disse mere eller mindre halvkommunistiske partiers indstilling, der jo kun medfører, at en salamitaktik skulle kunne svække en fælles vesteuropæisk indsats. Fremskridtspartiet vil ikke gå ned på det niveau. Hvis vi endelig taler om integrationen og hører disse udtalelser fra SF-politikerne — jeg tror, udenrigsøkonomiministeren kaldte det de maigaardske billeder — så skulle man jo omtrent tro, der ikke fandtes noget Danmark mere.

Der var en mand, der ringede op her under denne debat og kom med et pudsigt lille eksempel. Han sagde: hvis jeg køber en radio i Tyskland og vil sælge den herhjemme til en radioforhandler, så er han nødt til at slå den i stykker, for han må ikke sælge den, fordi den ikke er D-mærket. Det vil med andre ord sige, at integrationen altså ikke er fuldstændig, selv på særdeles beskedne områder. Det er et overdrevent hysteri, der vises fra venstreorienteredes side. Der er ikke nogen som helst grund til at tage det højtideligt.

Jeg må vel konstatere, at lige så klart, som jeg vil anbefale at stemme imod dette dagsordensforslag, så er det da højst troligt, at nogle af folkebevægelsens medlemmer, med andre ord nogle af fremskridtspartiets medlemmer, vil tage den modsatte stilling. Hvis de gør det, så er de hjertelig velkommen til det. Det har vi naturligvis frihed til i fremskridtspartiet. Men at de synspunkter, som jeg tidligere har redegjort for i en 15 minutter lang redegørelse heroppefra, dækkes af flertallet, er der ingen tvivl om, og at de skulle modsvares af tre billige sætninger i et dagsordensforslag fra SF, som i virkelig-